

Chúng ta cùng về được không?

- Chúng ta cùng về được không?

“Đ - “Đồ chảnh chó”...

Câu chửi thề của Khánh Linh được Nghĩa nhắc đi nhắc lại đến thời điểm bây giờ đã không dưới chục lần. Kể ra thì cũng chính vì câu chửi này mà nhân duyên của Linh và Nghĩa mới có cơ may bắt đầu như vậy...

Cách đây 5 tháng, vào một ngày thu khá đẹp trời, cái thời tiết mà dễ khiến con người ta nảy sinh nhiều cảm xúc nhất. Khánh Linh đi làm với tâm trạng vui vẻ, tràn đầy năng lượng, một cô gái mặc dù đã 25 tuổi nhưng vẫn nhảy chân sáo, miệng vẫn ngêu ngao hát hai con thần lẩn con - cái bài mà cách đây hơn 20 năm cô từng hát, vẫn thường xuyên xem puca, tom và jerry thì đã đủ để bộc lộ rõ nét về hình ảnh con người Linh. Cô lúc nào cũng thế, lúc nào cũng yêu đời, cũng vui vẻ và căng tràn sức sống, bất cứ ai ở cạnh cô đều có cảm giác như chẳng có chuyện gì có thể làm cho cô gái bé bỏng này phải buồn cả. Nhưng không hiểu tại sao, ngày hôm đó chỉ vì một chuyện hết sức cón con thôi mà khiến cô dễ dàng bức tức như vậy, và cô gọi nó là định mệnh.

Sau khi đến công ty chưa đầy 2 tiếng đồng hồ thì tâm trạng của Linh đã bị trùng xuống với cái lý do đơn giản là “thăng chông” cô hôm nay bị bệnh đã liệt giường liệt chiếu. Linh vẫn thường gọi vui cái máy tính của mình là “thăng chông”, bởi ở cái công ty này thì chỉ có nó là lúc nào cũng đồng hành sát cánh cùng cô, chơi cùng cô, ăn cùng cùng cô thế nên việc nó xảy ra chuyện là điều khiến cô hoang mang nhất. “Có lẽ là lỗi win, do nhiễm virus” – một anh làm cùng công ty cho cô một nhận định sau khi thấy Linh rên la ầm ĩ. Đầu cô như nảy số cô nhanh chóng dùng 3 giây để nghĩ lại những gì ngày hôm qua cô làm, những trang web ngày hôm qua cô đã lướt, nhưng rõ ràng một điều rằng cô không thể nhớ hết được, đã thế cái thói quen xóa tất cả lịch sử trình duyệt làm cô càng không thể nghĩ được mình đã click vào những đường link nào và trong số đó có đường link đen nào không mà khiến chông cô bệnh nặng như vậy, nó gần như bị đơ toàn tập, tắt không được, bật cũng chẳng xong. Cô thầm nguyên rủa những con virus chết tiệt đó, nếu không phải tại chúng thì tâm trạng cô đã chẳng hoang mang như vậy..nhưng đáng ra

cô nên mắng nhiếc cái bọn tạo ra những con virus đó thì mới đúng., một bọn rảnh rỗi đi phá hoại người khác – cô nhận định như thế. Sau một hồi loay hoay nhưng không tìm ra cách chạy chữa, Linh tự mắng bản thân mình tại sao xây dựng nhiều mối quan hệ vậy mà lại không quen lấy một mống có chuyên ngành công nghệ thông tin, thế là đành ngậm ngùi quyết định gọi thợ đến cứu giúp, cô lục tìm lại cái card mà mấy hôm trước có người phát tờ rơi đi qua để lại cho cô.

Đúng là thời buổi cạnh tranh, muốn móc túi được người dùng buộc lòng dịch vụ của bạn phải thật ngọt. Khi cô mới gọi điện đến cái trung tâm máy văn phòng gì gì đó, nghe nhân viên bên đấy nhận yêu cầu cô đã cảm thấy rất hài lòng về thái độ phục vụ cũng như chăm sóc khách hàng của họ. Sau khi nhận lại thông tin rằng hiện tại các kỹ thuật viên đều đang đi hỗ trợ bên ngoài, khoảng 2h sau sẽ có kỹ thuật đến hỗ trợ cô, với cái giọng hài hòa của cô nhân viên bên trung tâm, Khánh Linh dễ dàng đồng ý chờ thêm 2h để được hỗ trợ.

Đúng như hẹn, khoảng 10h30 thì điện thoại của cô đổ chuông ầm ỉ, một anh kỹ thuật viên xuất hiện, cái mặt non nớt của anh ta khiến Linh nghĩ anh ta không đủ khả năng cho ca bệnh này, nhưng chẳng lẽ giờ lại đổi ý, thật là trẻ con, Linh tự mắng bản thân mình như vậy, hơn nữa giờ cô cũng đang cần máy, không thể lại kiếm một trung tâm khác và lại chờ đợi tiếp được, dù sao thì anh ta cũng đến đây để cứu giúp cuộc đời “thằng chồng” của cô mà, méo mó có còn hơn không vậy. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, khám nghiệm tỉ mỉ tình hình bệnh tật thì anh ta cũng kết luận một câu y chang như những gì cô mới nghe cách đó hơn 2 tiếng đồng hồ rằng máy tính của cô chính xác là đã nhiễm virus, cần phải cài lại win sau đó quét virus thì mới bình thường được. Không tin tưởng tuyệt đối cho lắm nhưng Linh cũng đồng ý giao anh chồng của mình cho tay kỹ thuật viên mặt còn búng ra sữa này chỉ cần nó trở về nguyên trạng thái ban đầu là được.

Thế là công cuộc phục hồi cũng đã được tiến hành, nhưng có vẻ nó không nhanh như Linh dự kiến, cô đã nghĩ trước 12 giờ trưa thế nào cô cũng có máy tính để làm việc bởi cô có hẹn với một người bạn bàn về vài vấn đề viết lách tự do của mình. Nhưng trách cái gói cước mạng trên công ty cô, khiến anh kỹ thuật kia có muốn làm nhanh hơn cũng không thể nào làm được. Về cơ bản thì win đã cài xong, virus cũng đã quét xong, chỉ còn office và một vài phần mềm hỗ trợ khác. Linh tiếp tục sự thể hiện sự bền bỉ của mình bằng cách đợi,

hiện tại việc cô có thể làm chỉ là chờ đợi, nhưng hình như có cái gì đó đang ngăn cản sự kiên trì của cô, thì ra là cái bụng cô đang phản bội, nó đang hò hét thúc dục cô làm điều gì đó khác cái việc ngồi đần mặt ra chờ đợi như thế. Nghĩa có lẽ cũng như cô, hoặc anh cũng hiểu điều gì đó trên gương mặt cô, anh nói:

- Còn 20 phút nữa mới có thể down xong bản office này?
- Những 20 phút nữa ạ, thế cả cài chắc phải 1 tiếng nữa đúng không anh?
- Ủ, cũng khoảng đấy...Đói rồi phải không? Hay là như này đi, anh mở hỗ trợ từ xa teamview rồi, lát nữa máy tính down xong bản office này anh sẽ hỗ trợ cài cho em thông qua teamview nhé.
- Thế lát nữa, em sẽ gọi cho anh vào số vừa liên lạc đấy ạ?
- Ủ nhưng không cần gọi đâu, lát anh tự động cài cho em, em cứ để nguyên hiện trạng máy tính như này là được rồi.
- Ok anh, thế cũng được

Linh nhanh chóng đồng ý và thanh toán tiền cho Nghĩa như để giải thoát anh và chính cô khỏi cơn đói đang hoành hành. Nhưng bản office down xong đã lâu mà Linh vẫn thấy cái máy tính của mình án binh bất động, không một thao tác nào hoạt động, sau một hồi suy nghĩ cộng thêm việc nóng ruột cho cái máy tính của mình, Linh với tay lấy cái điện thoại gọi cho Nghĩa. Một giọng nói đều đều, êm ái bên tai cất lên ” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng ...” Linh thoáng giật mình, tắt máy ngay khi cái giọng nữ đó còn đang nói, cô gọi lại lần nữa, nhưng vẫn là những âm thanh quen thuộc mà cô vừa nghe được. “Không phải là nhận tiền xong rồi bỏ chạy chứ ? Làm ăn trò mèo vậy?” Linh buột miệng phun ra những nhận xét khi chưa kịp suy nghĩ kỹ càng. Nhưng mấy câu hỏi đó cũng chẳng có ai trả lời cô, và cô cũng chẳng trả lời nổi mình. Cô ầm ứ, nhìn cái giao diện của teamview trên màn hình máy tính như đang trêu người sự tin người thái quá của cô, ngay lập tức Linh di chuột tắt rụp một cái. Đành tự tìm hiểu, cuối cùng Linh cũng cài cho xong cái bản office để bắt tay vào công việc. Cả buổi sáng nay Linh đã chẳng làm nên hồn việc gì rồi, cô không thể lại tiếp tục đợi nữa. Đang loay hoay với đồng giấy tờ thì điện thoại Linh đổ

chuông. Cô nhận ra số điện thoại trên màn hình là của ai, chẳng phải là của tay IT vừa rồi sao.

- Alo ạ?

- Em tắt teamview của anh đi rồi à?

- Vâng, em còn tưởng là anh nhận tiền xong bỏ trốn rồi chứ, bản office đó down xong cách đây 3 tiếng đồng hồ rồi anh biết không?

- Ủ, anh xin lỗi, tại lúc này anh có việc phải ra ngoài nên không hỗ trợ cài cho em luôn được, giờ em bật teamview lại đi, anh cài giúp em.

- Sự kiên trì của em thấp nên lúc không đợi được em đã tự mò và cài rồi, nhưng dù sao thì anh cũng kiểm tra lại giúp em, với lại em thấy cái loa nó không nói năng gì từ khi anh cài lại máy đấy ạ.

Nghĩa bật cười vì câu nói vừa giận vừa đùa của Linh, anh ôn hòa:

- Ủ, để anh kiểm tra, em bật teamview cho anh đi.

- Bật rồi, Id là 135789146, pass là 5264.

Linh có chút giận dỗi đã quên mất cả chủ ngữ, vị ngữ trong câu nói của mình. Nhưng vì là người sai và Nghĩa có lẽ cũng không để ý nhiều đến ngữ khí của Linh. Sau khi kiểm tra, rà soát lại một lượt ở đầu máy bên kia anh tắt teamview trả máy lại cho Linh mặc dù chưa biết phía bên này Linh đã ưng với hiện trạng của máy tính hay chưa. Thấy màn hình máy tính trở lại trạng thái làm việc ban đầu, Linh hiểu anh ta đã làm xong nhiệm vụ của mình nhưng Linh vẫn còn điều chưa nói cơ mà. Linh đưa tay với cái điện thoại, gọi lại lần nữa:

- Anh đã cài xong đâu ạ?

- Xong rồi mà em?

- Em còn cái phần mềm kế toán đang bị lỗi, em chưa kịp nói mà.

- Phần mềm nào nữa, sao lúc sáng em bảo không có phần mềm nào cơ mà.

- Lúc sáng em quên, anh bật lại teamview kiểm tra cho em với ạ?

Nghĩa méo mặt, thế là anh lại phải quay lại giúp Linh, lần đầu tiên Nghĩa gặp một vị khách như Linh, mà cũng khó trách Linh bởi cũng lần đầu tiên Nghĩa làm việc không tập trung như vậy... Hơn hai tiếng trước, Nghĩa nhận được một cuộc gọi từ một dãy số lạ, thực ra cũng chẳng lạ gì so với Nghĩa bởi dù có không lưu tên thì anh cũng đã thuộc lòng cái dãy số trên màn hình rồi, thế nên hiển nhiên anh biết ai đang gọi cho mình, là Mai Anh. Cô ấy có việc gì mà lại gọi cho anh, phút chốc lưỡng lự nhưng anh quyết định bắt máy.

- Alo, anh nghe...

- Nghĩa à, anh đang làm gì đấy, ăn cơm chưa?

- Ủ, anh đang ở quán ăn, đang ăn rồi.

- Nay anh lại hỗ trợ khách ở ngoài à? Khu vực nào thế anh?

- Ủ.... khách ở Cầu Giấy.

- Oh, hì, thế nay anh ăn món gì đấy, em chưa ăn gì, đói quá?-Mai Anh làm giọng mè nheo với Nghĩa

- Nay... em gọi cho anh, không phải chỉ để hỏi những điều này thôi chứ?

- Thì lâu ngày không hỏi thăm, nay em gọi điện hỏi thăm anh, không được ă

- Ủ, anh vẫn ổn, hiện giờ anh đang bận, anh tắt máy trước nhé.- Nghĩa cảm thấy có chút gì đó không thoải mái, nên quyết định lựa chọn cách kết thúc câu chuyện.

-Nghĩa, khoan đã... Thực ra...thực ra, em nhớ anh...em nhớ anh nhiều lắm Nghĩa ạ.

Đôi đũa trên tay bỗng lơ một nhịp trượt khỏi bàn tay Nghĩa nằm trợn dưới đất. Những kí ức cũ ùa về trong đầu anh. Cách đây hai năm trong công ty anh xuất hiện một bóng hồng, đó là Mai Anh, cô ấy là em họ của Minh, một anh kỹ thuật làm cùng Nghĩa. Mai Anh theo học ngành công nghệ thông tin ra trường xin vào công ty Nghĩa thực tập. Và rồi điều gì đến cũng đến, những

yêu cầu công việc khiến anh và Mai Anh tiếp xúc nhiều hơn, dần dần giữa hai người cũng nảy sinh những xúc cảm cần thiết. Sau hơn ba tháng thực tập tại công ty Nghĩa, Mai Anh cũng ra ngoài và xin vào làm nhân viên văn phòng tại một công ty bất động sản. “- Anh hay nói con thầy, vợ bạn, gái cơ quan anh không dám yêu, giờ chúng ta ở hai cơ quan khác nhau rồi, anh hoàn toàn có thể yên tâm rồi nhé.” Mai Anh từ khi chuyển công ty lần nào gặp cũng nói với anh câu đó còn Nghĩa thì chỉ cười trước nhận định của Mai Anh, ” Ngốc ạ, anh chỉ nói vui vậy thôi, dù em có ở lại công ty thì anh vẫn yêu em mà.”

Nghĩa vẫn còn nhớ Mai Anh thường hay nói với anh rằng anh hãy yên tâm, hãy tin ở cô, rồi là làm xa nhau như thế thì mới nhớ nhau nhiều, yêu thương phải cần có nhớ nhưng thì mới mặn mà lên được, nếu hai đứa làm cùng công ty, ngày nào cũng chạm mặt có khi thấy chán mà buông tay nhau mất. Nhưng rồi thì sao, gần một năm xa xa gần gần như thế mà anh vẫn mất cô. Anh không nghèo nhưng chẳng đủ giàu để đáp ứng những thay đổi ở Mai Anh. Có lẽ môi trường làm việc đã khiến Mai Anh thay đổi nhiều như thế, và lòng tự trọng của một thằng đàn ông khiến anh chấp nhận buông tay cô. Đã hơn một năm chia tay, anh chưa từng quên tình yêu của mình dành cho Mai Anh, nhưng anh hiểu nó đã không còn như cũ, anh đã chấp nhận buông tay đặt mỗi tình đó xuống.

- Mai Anh, em bình tĩnh đi, chúng ta đã dừng lại cách đây 1 năm rồi...

- Em biết, nhưng chúng ta cũng có thể bắt đầu lại từ đầu mà anh. Em thực sự còn yêu anh nhiều, cũng rất nhớ anh nữa, anh cũng vậy phải không?. Chúng mình bắt đầu lại được không anh.? Được không ạ?

Giọng nói ghen và vội vàng của Mai Anh đủ khiến Nghĩa có thể hình dung ra hình ảnh của cô lúc này. Nhưng anh cũng quyết định nói ra điều cần nói.

- Cám ơn em còn nhớ đến anh...nhưng anh nghĩ, chúng ta bây giờ hoàn toàn không thể như trước kia được nữa... Giờ anh đang bận, anh tắt máy trước.

Nói xong Nghĩa tắt máy cũng là tắt luôn nguồn điện thoại. Trong đầu anh hiện giờ không còn cảm xúc, anh chẳng hiểu mình đang nghĩ gì, bỏ mặc xuất cơm còn chưa ăn hết, anh đứng dậy phóng xe xuống đường mà chẳng biết mình đang đi đâu về đâu. Cuối cùng thì anh cũng dừng lại tại một quán café quen thuộc, không biết có phải do quán tính không, nhưng anh lại đi đến nơi

này. Vẫn là Old, quán café trước đây anh và Mai Anh có thể ngồi hàng giờ để nghiền ngẫm một trò game nào đó. Old là một quán café cổ, nó cổ như đúng cái tên của nó, từ màu sơn quét tường đến cách trang trí trong quán đều mang một nét hoài niệm. Thời gian đầu sau khi mới chia tay, anh vẫn giữ thói quen đến Old chẳng hiểu vì điều gì, có lẽ anh đã hi vọng vào sự thay đổi của Mai Anh rằng anh sẽ gặp lại Mai Anh mà anh từng quen biết, rằng một lúc nào đó cô ấy sẽ suy nghĩ lại mà trở về bên anh. Nhưng cuối cùng cái anh nhận lại vẫn là cái kết quả mà anh không muốn chấp nhận. Dần dần anh cũng gạch Old khỏi danh sách những nơi anh thường xuyên ghé đến, quyết định buông tay cái mối tình mà anh từng nghĩ sẽ đi cùng anh đến suốt cuộc đời. Vẫn là một ly đen đá, một điệu ba số bắt đầu đỏ rực kẹp giữa hai ngón tay, anh rít một hơi dài và nhả ra một làn khói trắng, trong làn khói anh nhìn ra gương mặt Mai Anh, cô đang nhìn anh cười một nụ cười tỏa nắng. Nhưng làn khói tan ra khéo theo hình ảnh của Mai Anh biến mất, đôi mắt nheo lại, anh lại rít một hơi nữa, và làn khói trắng lại nổi lên, nhưng lần này thì khác, anh không còn nhìn thấy nụ cười ấy nữa, cái anh nhìn thấy lúc này là hình ảnh một cô gái đang sánh bước bên một người đàn ông lạ, có vẻ cô ta rất hạnh phúc.. Làn khói vẫn tan ra, hình ảnh đó lại biến mất...anh trở về thực tại, miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt thếch, dụi điếu thuốc xuống hộp gạt, anh mông lung nghĩ về điều gì đó...

Li café thứ 3 cận cũng là lúc anh giật mình, như nhớ ra điều gì đó, anh vội bật điện thoại, thì ra anh còn việc đang làm, máy tính của khách hàng vẫn đang đợi anh ở đó. Nhanh chóng lôi chiếc laptop ra, anh bấm số gọi cho Linh và kết quả là bị Linh gán cho cái tội bỏ trốn.

- Phần mềm của em ổn rồi nhé, mở được rồi đấy

- Ok, để em mở thử.

Linh hạ điện thoại xuống bàn, mắt vẫn dán vào màn hình còn tay thì bắt đầu một vài thao tác, nhưng bỗng nhiên Linh thấy phía bên kia lại tắt teamview đi rồi. Hai hàng lông mày khẽ chau lại, Linh tiếp tục một vài thao tác, cũng may mọi thứ đều ổn nhưng có vẻ như một chút tức giận vẫn kịp len lỏi vào đầu óc cô, Linh khẽ lầm bầm: “Cái quái gì vậy? Đồ chảnh chó”

Toàn bộ câu mắng của khách hàng đặc biệt này được một người nào đó ở đầu dây bên kia nghe trọn vẹn. Vì chưa tắt máy nên anh gần như phát hỏa với cô

khách hàng này, chẳng phải anh đang nỗ lực khắc phục sự cố cho cô ta sao, chẳng qua tại máy tính của anh sập nguồn nên công cuộc mới bị gián đoạn như thế, thế mà cô ta còn lên giọng chửi người. Một cái thở dài có vẻ kèm theo sự bực tức, Nghĩa lặng lẽ tắt điện thoại rồi lại bấm gọi lại. Nhìn dãy số trên màn hình, Linh nhanh chóng bắt máy:

- Có phải bên anh nhận tiền xong rồi liền vô trách nhiệm như thế đấy à, mặc cho khách hàng còn chưa kịp nói gì thì đã tắt máy, tắt hỗ trợ. – Linh nói liền một mạch không ngừng nghỉ

- Nếu thực sự bên anh vô trách nhiệm như em nói thì hiện tại cuộc gọi này sẽ không phát sinh, và ngay lúc này anh sẽ tắt máy. Em nên bình tĩnh, thực ra lỗi này là của bên anh, do máy tính của anh vừa rồi sập nguồn nên không kịp báo trước cho em, nếu máy tính của em vẫn còn gặp sự cố thì bên anh sẵn sàng hỗ trợ tiếp. Em yên tâm là anh không mang danh tiếng, uy tín của công ty ra đối lấy 100.000đ của em đâu. Bây giờ máy tính của em còn lỗi nào nữa không để anh trực tiếp qua đó giải quyết. – Nghĩa nói một mạch như để trút hết những bực tức trong người anh.

- Dạ thưa anh, cũng may mọi thứ đều ổn cả. Nếu có vấn đề gì em sẽ gọi cho anh sau được chứ-Linh nói đầy vẻ ầm ỹ

- Ủ, có gì thì gọi cho anh...mà quên, lần sau muốn mắng người khác thì nhớ tắt điện thoại đi rồi hãy mắng nhé. Anh tắt máy trước, chào em.

Linh như chết lặng người sau câu nói của anh ta...hóa ra...hóa ra. Cô ôm đầu gào lên thành tiếng...

Kết thúc một ngày với một vị khách hàng khó tính, đầu vẫn văng vẳng câu chửi thề của Linh, nhớ lại cô gái này một cô gái mắt to, da trắng, tóc đen khuôn mặt ưa nhìn, cái giọng lạnh lạnh khá đáng yêu, thế mà nóng nảy đến vậy. Nghĩa bỗng khẽ cười bí hiểm. Buổi tối ngay hôm đấy, tường facebook nhà một người nào đấy đã bị đào bới, hẳn là tường nhà Linh, còn hung thủ không ai khác chính là Nghĩa. Anh dùng số điện thoại của Linh để tìm kiếm, và hiển nhiên anh dễ dàng tìm thấy cô giữa hàng nghìn người tham gia thế giới ảo đó. Thì ra ngoài việc là nhân viên văn phòng của một công ty, cô còn bổ sung vào kho ngành nghề của mình một việc nữa là viết lách tự do. Sau khi bới tung tường nhà Linh, Nghĩa bắt đầu đọc đến những truyện mà Linh

viết. Cô nàng này chủ yếu xây dựng những nhân vật nữ chính tỏa sáng nhiều hơn, những cô nàng thông minh, có đầu óc linh hoạt, biết tính toán, mạnh mẽ, thành công và đạt được chỗ đứng trong xã hội. Anh thoáng nhớ đến Mai Anh, cô cũng là một cô gái xinh đẹp, thông minh, có đầu óc, nhưng cô cũng là một người có tham vọng lớn, theo đuổi tham vọng mà bất chấp mọi thứ. Anh thở dài, tắt máy tính đi ra ban công với một ly café và một liều thuốc trên tay. Lần nào cũng thế, những lúc trầm tư, anh đều dùng café và thuốc lá để giúp mình tỉnh táo hơn, nhưng không phải lần nào chúng cũng phát huy tác dụng hiệu quả và lần này là một ví dụ điển hình nhất. Bao ba số đã bị anh đốt đến những điều cuối cùng nhưng anh vẫn chẳng thể nào hiểu được mình đang muốn gì. Liệu anh có nên suy nghĩ lại vấn đề giữa anh và Mai Anh..

Đã hơn một tuần trôi qua, hôm nay lại một lần nữa Linh phải gọi đến cái dãy số mà cô không muốn gọi nhất. Bản office có vấn đề, hoặc cô lại mới làm gì sai với cái máy tính của mình, nó lại bắt đầu thái độ không hợp tác với cô.

- Alo...

- Alo, chào anh, Em ở Cầu Giấy, hơn một tuần trước em có nhờ anh cài lại win cái máy tính đấy ạ?

- Ủ, anh nhớ rồi, sao thế em, nó gặp lỗi gì à?

- Dạ vâng, bản office đó hình như là bản lậu, bản chưa crack hay sao ạ?

- Ủ, giờ còn ai dùng bản quyền nữa đâu em, đó là bản anh down trên mạng, sao thế nó có vấn đề gì à?

- Vâng, em không mở được các file excel và word.

- Thế à, tất cả các file đều không mở được?

- Vâng, tất cả luôn ạ?

- Ok, như này đi anh hiện tại cũng đang ở gần chỗ em, để anh qua xem giúp em luôn

- Thế ạ, vậy thì tốt quá, anh qua xem giúp em luôn ạ, em sợ cái teamview của anh lắm rồi.

Nghĩa bật cười vì câu nói thật thà của Linh. Sau một hồi gõ gõ, bấm bấm cái máy tính của Linh đã trở lại trạng thái bình thường.

- Ok, đã xong, giờ thì hoàn toàn bình thường rồi nhé

- Liệu 1 tuần sau nó có lại ậm ạch nữa không ạ?

- Chắc chắn là không nếu em không làm nó nhiễm thêm bất cứ con virus nào nữa.

- Hi, Em biết rồi. Cám ơn anh nhé. Mà quên, có cần phải thanh toán tiền không anh?

- J Tiền thì không, nhưng bây giờ đến giờ ăn trưa rồi em có thiện chí mời anh suất cơm thì anh cám ơn.

Nghĩa vừa nói vừa cười, còn không quên kèm theo cái nháy mắt khiến mọi dây thần kinh của Linh bị duỗi thẳng trong vài giây. Nhưng thông minh hoạt bát vốn là rất đáng quý, Linh nhanh chóng sử dụng những tố chất vốn có của mình, cô nhoẻn miệng cười, gật đầu đồng ý.

Linh kéo Nghĩa đến một quán bụi ngay gần công ty mình, đây là quán mà Linh thường ghé chân bởi lần nào cũng thế Linh đến đây nếu không phải là đang đói run rẩy tay chân thì cũng là đang rất vội vì vậy cô buộc phải đến nơi gần nhất nếu không muốn chết giữa đường vì đói hoặc muộn. Lâu dần tự nhiên Linh trở thành khách quen của quán. Sự xuất hiện của Nghĩa ngày hôm nay khiến chủ quán đẩy ánh nhìn tò mò về phía Linh.

- Chị sâu, cho em như cũ, cho bạn em một suất thập cẩm nhé.

- Nay đi cùng người yêu hả vịt?

- Không chị ạ, bạn thôi.

- Em nói thế không sợ chồng tương lai của em buồn sao?- Nghĩa cắt ngang câu thoại giữa Linh và chủ quán.

- Đấy, thế mà còn dẫu chị. Người yêu em đẹp trai lắm, dẫu kĩ vào không mất.

Linh chết lặng người còn Nghĩa thì cười đầy đắc chí, tự nghĩ giải thích lúc này chỉ là thừa nhận, im lặng thì là đồng ý, Linh tặc lưỡi, đón bát bún trên tay chị sâu, chuyển sự quan tâm của mình sang cái bụng và không muốn lãng phí năng lượng hơn nữa...

- Như này thì em vẫn nợ anh bữa cơm rồi.

- Cái gì, nợ nần gì nữa, em chẳng phải mời anh đi ăn đây sao?

- Nhưng cái này là bún, không phải cơm.

- Ôi mẹ của tôi ơi, sao lại có kẻ bấy người cao thủ đến vậy.

- Haha, anh không bấy ai cả, là em tự kéo anh đến đây đó chứ? Còn ép anh ăn bún trong khi anh đang hết sức thèm cơm.

- Buồn nôn quá, thế thì anh tự lo trả tiền bát bún hôm nay đi, em hứa mời anh ăn cơm chứ không mời anh ăn bún. OK?

- Em thật là gian manh.

- Gian manh phải phấn đấu vài năm nữa may ra được như anh.

.....

Cuộc khẩu chiến giữa Linh và Nghĩa bị dán đoạn bởi cái điện thoại của anh đang yên lặng bỗng dưng bị ép ca bài “what makes you beautiful”. Nghĩa liếc mắt nhìn sang, dừng lại dăm chiêu rồi quyết định úp điện thoại xuống.

- Sợ em trả thù à?

- Là sao?

- Thì vừa nãy anh chẳng phải chơi em một võ sao? Yên tâm, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân. Haha

- Haha, em nói anh tiểu nhân.

- Không ạ, là anh nói mà.

- Haha, mà quân tử, hình như từ này chỉ dùng cho nam nhân thôi, nhìn em anh nghĩ em chưa đi Thái bao giờ.

- Xì, em chuẩn girl đấy, không những thế còn là một hot girl nữa đấy.

- Vừa phải thôi, anh thấy có người nói thái quá.

- Thái quá gì chứ, em chỉ là đang nói sự thật thôi. Mà nếu không phải sợ em trả thù thì là gì....là tình cũ, phải rồi, là tình cũ đang muốn nói lại ba từ em yêu anh nhưng bị cự tuyệt đúng không?-Linh tự liên tưởng và suy diễn bởi mới hôm qua cô vừa xem một đoạn phim kiểu tương tự như vậy.

Nghĩa dừng đũa, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Linh, ánh mắt sắc như dao, không mang nhiệt độ đi kèm nhưng đủ khiến cô thấy lạnh lẽo. Linh lắp bắp

- Em...em..., hình như em vừa nói sai gì rồi?- Linh nói với thái độ hối lỗi.

- Không sao, J thôi ăn đi.

Linh đầu cúi nhưng mắt thì thoảng vẫn ngược nhìn Nghĩa đầy dò xét, anh hoàn toàn không biểu thị một chút cảm xúc nào trên mặt, vì thế Linh dù rất tò mò muốn biết chuyện gì nhưng cũng đành chịu.

- Nếu em còn không tập chung ăn, thì em sẽ phải thanh toán tiền cho hai bát bún này đấy

- Tại sao?

- Ai ăn xong sau, người đó tính tiền.

- Ở đâu ra cái lý đấy chứ. Hay là như thế này đi anh thanh toán tiền bún, em sẽ mời anh café. OK?

- Em có âm mưu gì?

- Âm mưu gì là sao?

- Mời một người mới quen đi ăn, sau lại mời đi café. Đây không phải là âm mưu thì là gì?

- Thôi đi anh, đừng có ảo tưởng sức mạnh như thế chứ, đi ăn là anh đòi, còn café thì em mới chỉ nghĩ đến cách đây 1 phút thôi. Anh cẩn thận không chết vì già mà chết vì tự tin quá mức đó?

- Câu này đáng ra anh nói với em mới phải chứ?

- Được rồi, nếu anh không đi cũng được, thủ thân như thế cũng tốt, an toàn cho anh và cũng phù hợp với khuôn mặt anh nữa.

- Phù hợp với khuôn mặt anh là sao?

- Hehe, không có gì. Nào, bây giờ anh có muốn đi không hay về để bảo toàn thân thể?

- Haha, nếu có thể thì là anh thịt em chứ em chưa đến lượt thịt được anh đâu cô bé, Lest go!

Nghĩa vừa nói vừa đánh mắt nhìn Linh một tia nhìn đều cáng, cộng thêm cái nháy mắt thứ hai trong ngày khiến Linh lại một lần nữa phải vận công để đẩy máu lên não.

Linh kéo Nghĩa đến quán café mà cô hay lê la..bình thường, mỗi khi rảnh rỗi, Linh thường vác laptop của mình ra Old ngồi, cùng với một ly sữa đá là cô có thể dựng ra rất nhiều viễn cảnh yêu đương đẹp đẽ nhưng cũng không ít cảnh cãi vã đến tan thương...

Trước mặt Nghĩa lúc này là Old tại sao lại là Old chứ, anh đã cố tình tránh nó, nhưng sao vẫn phải quay trở lại. Thấy Nghĩa không có ý định bước vào, Linh cau mày gọi:

- Này, đi thôi, không phải đến cửa quán rồi thì lại tiết kiệm tiền cho em đấy chứ?

Nghĩa không nói gì, mỉm cười theo chân cô bước vào... Linh chọn một bàn gần cửa sổ, cô thích những cái bàn gần cửa sổ, bởi nó có cái ánh sáng tự nhiên và còn có thể đưa mắt đi dạo một vòng bên ngoài. Nhìn Nghĩa đắm chiêu, cô không thể khống chế sự tò mò của mình.

- Anh có chuyện gì à? Thấy anh từ lúc đến cửa quán cứ sao sao ấy?

- Sao là sao? Anh vẫn bình thường.

- Thôi đi, trên mặt anh viết rõ 4 chữ ” Tôi không bình thường” rồi kìa.

Nghĩa chỉ cười trước câu nói của Linh. Quả thực anh cũng không hiểu nổi có phải mình đang buồn hay không, nhưng chắc chắn một điều rằng anh không vui, mà không vui thì hiển nhiên là buồn rồi, có lẽ Linh nói đúng, anh đang không bình thường.

Buổi café đầu tiên không đem lại thu hoạch cho Linh, vốn dĩ cô muốn kéo Nghĩa đi café là để hỏi han nhiều hơn, cũng là để giải tỏa tò mò cho cái nhìn sắc lạnh của anh lúc đi ăn. Ngoài ra, biết đâu cô còn có thể được nghe một câu chuyện tình yêu nào đó để làm tư liệu cho một đứa con tinh thần nào đó ra đời chẳng hạn. Nhưng tiếc là Linh đã thất bại.

Kể từ sau lần café cùng nhau, những câu chuyện không đầu không cuối giữa Nghĩa và Linh ngày càng nhiều hơn, và cũng chẳng hiểu từ khi nào Linh đã quen với việc lang thang cùng Nghĩa. Còn Nghĩa cũng chẳng biết từ lúc nào đã để Linh chen ngang cuộc đời mình. Những cuộc gọi, những lời hẹn mà Mai Anh gửi anh cũng dần già bị anh từ chối và thay vào đó là những buổi café lượn lờ cùng Linh. Rất nhiều chuyện được Nghĩa chia sẻ với Linh trong quãng thời gian vừa qua, nhưng hiển nhiên trong số đó không có câu chuyện về Mai Anh. Không hiểu tại sao lần nào cũng vậy, cứ đến khi định nói về Mai Anh thì Nghĩa lại không biết phải bắt đầu như thế nào cả, và cuối cùng anh đành chọn cách im lặng, vào một lúc nào đó nhất định anh sẽ tự mình nói với Linh. Là một cô gái nhạy cảm, Linh hiểu Nghĩa vẫn đang còn điều gì đó chưa muốn cho mình biết, nhưng cô không hề hỏi, nếu đủ lòng tin nhất định Nghĩa sẽ nói với cô, còn không cô hiểu dù cô có hỏi thế nào Nghĩa cũng sẽ im lặng.

- Tại sao em không hỏi anh?

- Hỏi chuyện gì?

- Em biết anh đang nói chuyện gì mà.

- Nếu là chuyện phải nói thì nhất định anh sẽ nói, còn nếu đã là chuyện anh không muốn nói thì em có hỏi cũng không có câu trả lời thỏa mãn, vậy thì

thôi, khi nào muốn nhắn định anh sẽ nói.

Cuối cùng thì Nghĩa đã quyết định kể cho Linh nghe mọi thứ và anh cũng đã hiểu vì sao khi ở cùng Linh anh lại cảm thấy dễ chịu và thoải mái đến vậy.

- Nay, anh không phải biến em thành kẻ thay thế đấy chứ

- Anh không nghĩ em sẽ nghĩ vậy?

- Lý do?

- Nếu em thực sự nghĩ như vậy thì em đã không ở cạnh anh cho đến bây giờ.

- Chúng ta là bạn, em chưa từng bỏ rơi bạn mình.

- Anh không phải bạn em.

- Không phải bạn, chẳng lẽ là kẻ thù

- Em lại cố tình

- Hahaha, Em không cố tình gì cả, nếu không là bạn thì hẳn sẽ là thù, mà đã là thù thì em tốt nhất không nên ngồi thêm nếu không sẽ thiệt thân – Nói rồi Linh làm bộ đứng lên với túi sách đi về.

Nghĩa vội vàng nắm lấy tay Linh

- Ở lại cùng anh

- Lý do?

- Vì...vì anh cần em.

- Chỉ là cần em, cần em giúp gì sao? Trên cương vị là bạn bè em vẫn sẽ giúp.

- Cần em đồng hành cùng anh trên con đường phía trước

- Anh học câu này trên phim?

- ừ...

- Thế thì phim này em chưa xem

Nói rồi Linh rút tay mình khỏi tay Nghĩa, nhưng Nghĩa đã nhanh hơn một nhịp, anh đứng lên kéo nhẹ tay Linh về phía mình dùng 2 cánh tay đầy mạnh mẽ ôm chặt lấy cô. “Chúng ta cùng về được không”

.....

Nhịp tim của Linh hình như đã lệch đi vài nhịp, có vẻ như nó đang đập loạn xạ không theo một tần số cụ thể nào. Quãng thời gian gần đây, Linh dần dần nhận ra tình cảm mà mình dành cho Nghĩa, chỉ có điều đối với Nghĩa cô sẽ là Linh hay là Mai Anh, cho đến giờ thì cô đã có câu trả lời thỏa mãn. .

- Nếu anh còn giữ em chặt như thế này thì chúng ta sao có thể về được cơ chứ?

- Hãy để anh ôm em chút nữa...

Kể từ sau hôm đó, những điều cần biết cũng đã biết, những người không biết mình đang đứng đâu trong lòng đối phương cũng đã xác định được vị trí cụ thể. Tình yêu vốn là một thứ rất diệu kỳ, phải dùng trái tim để cảm nhận, phải dùng hành động để chứng minh. Để tìm được còn đường đúng nhất, ai rồi cũng đi nhầm một vài con đường, chỉ cần chúng ta bình tĩnh, lắng nghe chính bản thân mình chúng ta sẽ tìm ra còn đường phù hợp với mình.

Cua bể